

De mest lyssnade låtarna i Avesta

- 1. David Guetta "Bad", 2. Mr Prozb "Waves", 3. Calvin Harris "Summer", 4. Clean Bandit "Rather be", 5. John Legend "All of me", 6. Maxida Marak & Downhill Bluegrass Band "The mountain".

Klyftan mellan stad och landsbygd. Del 5

Downhill Bluegrass Band vid det gamla järnbruket i Avesta.

Världens största band – i Avesta

Det går visst att bli profet i sin egen stad. Downhill Bluegrass Band tillhör dem som lyckas motbevisa det gamla talesättet. I Avesta är de världens största band.

Andreas Nordström, text
Nicklas Thegerström, foto

● De tre senaste månaderna är Downhill Bluegrass Band det mest strömmade bandet i Avesta. Med på listan över artister som är populära i den lilla staden längs Dalälven i södra Dalarna återfinns giganter som Kent, Avicii och Eminem. Men Downhill Bluegrass Band är alltså störst. Av alla.

När DN redovisar siffrorna för Kajsa Kjellgren Westin som spelar bas i gruppen låter hon först en aning tvivlande. Sedan brister hon ut i ett försiktigt jublande.

– Wow!, säger hon långsamt.

– Alltså, det är naturligtvis helt fantastiskt. Men jag vet hur de andra i bandet kommer att reagera när jag berättar det. De kommer att ifrågasätta om det stämmer. Vi är ett ganska kärvt gäng. Det här gör verkligen inte att vi slår oss för bröstet. Och det gör oss inte säkrare när vi står på en scen.

Medlemmarna i Downhill Bluegrass Band kommer från Avesta och Torsåker i Hofors kommun. De

spelar, kanske inte alldeles oväntat, bluegrass. Stilen är modern, men samtidigt finns tydliga traditionella kopplingar. Bluegrass kan svepande beskrivas som en undergenre till country. Den är närmast helt förbjuden i Sverige. Musiken hörs nära nog aldrig i radio och tidningarna betraktar i bästa fall genren som en kuriositet.

Landets bluegrass-entusiaster är emellertid mycket hängivna. Och i detta mikrokosmos är Downhill Bluegrass Band sannolikt störst i Sverige.

– Vi är ganska välkända i Europa och USA. När vi var på en festival i Kentucky som besökare så ropade folk: "Oh look, it's Kenneth Kjellgren, the Swedish banjo player." Riktigt så är det ju inte på tunnelbanan i Stockholm, säger Kajsa Kjellgren Westin och skrattar.

På frågan om varför gruppen fått ett så stort genomslag i sin hembygd svarar hon att det dels har att göra med att de har funnits länge. Jonas and Kenneth Kjellgren, duon som utgör den kreativa kärnan, började spela tillsammans 1998. Men hon tror också att det finns mer filosofiska förklaringar.

– Delvis har det nog att göra med att bluegrass har sina rötter i mil-

jöer där det råder påvra förhållanden. Det var fattigt och vitt i Appalachen där genren har sina rötter. I Bergslagen finns spår av liknande traditioner. Här finns en stark arbetarkultur, en tydlig religiositet och i viss mån också en dryckestradition. Det är inte så konstigt att det väcker ett intresse för musik som präglas av svårta. Om du jobbat ryggen av dig i Garpenbergs gruva så kan du relatera till den här musiken.

Enligt Kajsa Kjellgren Westin handlar det alltså om identifikation. Helt och fullt.

– De som lyssnar på oss kanske känner att de inte behöver gå över Atlanten för att hitta någon som talar till just dem. Sedan är det säkert betydelsefullt att det inte finns något kändisskap inblandat. Vi sitter och fikar i Plushuset i Avesta centrum, som alla andra. Vi är inga stjärnor. Vi är en del av det lokala samhället.

Kajsa Kjellgren Westin menar att för den som erkänner musiken som ett andligt kommunikationsmedel så är det relevant att prata om geografisk tonalitet.

– Vår musik har en lokal autenticitet som jag tror är svår att reproducera för musiker som inte kommer härifrån. Många säger att vi säkert skulle kunna slå i USA. Men vi kan aldrig konkurrera ut jänkarna på deras eget område. Vi kan bara göra vår musik.

Märker ni av det lokala intresset?

– Vi sitter och hoppas på att det kommer 30 pers till en spelning. Så

Lägg örat mot marken och lyssna. Försök att identifiera vad som är speciellt med just bygden där du bor. Hitta nerven som präglar det samhälle du lever i.

Kajsa Kjellgren Westin

att det täcker soppakostnaderna. Sedan kommer det 300 pers. Så ja, vi märker av det. Men det är en avvägningsfråga. Vi vill inte trötta ut folk. Man vill inte bli stående på Kingen, ja den lokala puben alltså, varenda fredagskväll och försöka få publiken att skråla med. Vi vill inte vulgarisera det lokala intresset. Men självklart är det inspirerande att det finns någon som bryr sig om vad man gör. Att någon lyssnar.

Hur skulle du beskriva Avesta som musikstad?

– Det är en för jäkla bra musikstad. Räknar du in orter som Hedemora, Fagersta och Norberg så hittar du ett oerhört rikt kulturliv. Och det är inte så kommersialiserat. Det finns en äkthet i viljan att få spela tillsammans. Musicerandet präglas också av en glädje och spontanitet. Det är något närmast organiskt.

Vilka tips skulle du vilja ge till andra band som vill nå ut i sin hembygd?

– Lägg örat mot marken och lyssna. Försök att identifiera vad som är speciellt med just bygden där du bor. Hitta nerven som präglar det samhälle du lever i. Det där tycker jag Eldkvarn och Ulf Lundell är bra på, att sjunga om sin plats på jorden. Hur viktigt det är blir särskilt tydligt inom jojken. Du kan inte jojka om björnen. Du måste vara björnen. Lyckas du sedan tonsätta det lokala så kommer den som lyssnar att känna att, oj, det här handlar om mig.

andreas.nordstrom@dn.se